

Καί τώρα ἄς δοῦμε τὰ ξένα ἔργα. Ἡ κ. Ἀνδρεάδη, ὕστερα ἀπὸ τὶς μεμψιμοιρίες κριτικῆς καὶ κοινοῦ γιὰ τὸ πρῶτο τῆς ἔργο, ξαναγύρισε στὴ σύγχρονη κωμωδία, παρμένη ἀπὸ τὸ Ἀμερικανικὸ κι' Ἀγγλικὸ θέατρο «Ἡ πολιτικὴ τοῦ ποδόγυρου» τοῦ Νιλ Γκράντ εἶναι ἓνα χαριτωμένο ἔργο πού πάει ν'ἀγγίξει τὴν πολιτικὴ καὶ κοινωνικὴ σάτυρα, μὰ πού μένει στὸ βάθος μιὰ ἀπλή, εὐχάριστη, σφιχτοδεμένη κι' ἔξυπνη κωμωδία. Ἔχει μερικὲς ἀδεξιότητες στὴ σκηNIKῆ κίνηση καὶ μερικοὺς τύπους μονόπλευρους, μὰ ἔχει μιὰ ἀρετὴ ἀρκετὰ σημαντικὴ: Ἐναν καλὸ γυναικεῖο τύπο, μιὰ γυναίκα ἀπλή πού ἐπιχειρεῖ, κεντρισμένη ἀπ' τὴν ἀγάπῃ τῆς, νὰ χωθεῖ στὰ παρασκήνια τῆς πολιτικῆς καὶ στὸ τέλος, μ' ὄλο πού τὰ θαλασσώνει χαριτωμένα, κερδίζει τὸ σκοπὸ τῆς μὲ τὴν ὁμορφιά καὶ τὴ χάρη τῆς.

Ἡ παράσταση, μῶλο πού ἦταν πάλι φροντισμένη ὅπως πάντα στὸ φιλότιμο αὐτὸ θέατρο, ἤθελε περισσότερη γοργότητα. Κι' οἱ ἠθοποιοί, σὰν σύνολο αὐτῆ τῆ φορά, δὲν ἀνταποκρίθηκαν ἐντελῶς στὸ ρυθμὸ πού ἀπαιτοῦσε τὸ ἔργο. Ἡ κ. Ἀνδρεάδη ἦταν πάλι ἀμίμητη. Χάρμα δροσιᾶς κι' εὐγένειας, μ' ἐξαιρετικὴ πλαστικότητα στὸ παίξιμό τῆς. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία πὼς εἶναι ἀπὸ τὰ καλλιτεχνικὰ στοιχεῖα πού μποροῦν νὰ καλύψουν πολλὰς ἑλλείψεις συνόλου. Ὁ κ. Μοριδῆς τὴν ἐβοήθησε ἀπ' ὅλους περισσότερο αὐτῆ τῆ φορά. Ὑστερα οἱ κ. Ἀποστολίδης καὶ Διμασιώτης. Ἡ κ. Ξανθάκη ἔπαιξε ἄτονα κι' ὁ κ. Χριστογιαννόπουλος ἄκαμπτα καὶ μόνότονα.

Τὸ ἔργο τοῦ Σόμερσετ Μῶμ «Καρολίνα», πού διαδέχτηκε τὴν «Πολιτικὴ τοῦ ποδόγυρου», δὲν εἶναι ἀπὸ

τὰ καλύτερα τοῦ Ἀγγλοῦ συγγραφέα. Στηρίζεται, τὸ περισσότερο, σ' ἓνα ἔξυπνο διάλογο, χωρὶς πολλὴ δράση. Εἶναι γραμμμένο μὲ κέφι κι' ἡ κεντρικὴ του ἰδέα πὼς ἡ γυναίκα πρέπει νὰ μένει ἄπιαστη γιὰ νὰ τὴν ποθοῦνε καὶ πὼς ὁ γάμος καταστρέφει τὸν ἔρωτα, δίδει ἀφορμὴ γιὰ ὠραῖες σκέψεις καὶ κωμικὰ ἐπεισόδια. Ἡ δευτέρη πράξη εἶναι πολὺ καλὴ. Τὰ πρόσωπα ὅμως μπορεῖ νὰ πει κανένας ἔξευτελίζονται ἀπὸ τὴν ὡς τὰ ἄκρα κωμικὴ ἐκμετάλλευση κάθε τύπου κι' ἡ ἔννοια τῆς πραγματικότητος πού καμιά ὑπερβολή, οὔτε κωμικὴ, οὔτε δραματικὴ, δὲν πρέπει νὰ τὴν ἐξαφανίζει ὀλότελα, ἐδῶ ἐξατιμίσθηκε, παίρονοντας μαζί τῆς καὶ κάθε ἐνδιαφέρον τοῦ θεατῆ...

Τὸ ἀνέβασμα, εἰν' ἡ ἀλήθεια, ἦταν πολὺ φροντισμένο καὶ τὸ σκηNIKὸ τοῦ κ. Βακαλό, πολὺ εὐθυμο καὶ κομψό, ἔδωκε κάποια πρωτοτυπία στὰ συνήθως μονότονα ἔσωτερικὰ σπιτιῶν πού μᾶς παρουσιάζει τὸ θέατρο. Τὸ μόνο πού θὰ μπορούσε νὰ παρατηρήσει κανεὶς, εἶναι πὼς γιὰ τρεῖς ὀλόκληρες πράξεις ἦταν κάπως κουραστικὸ μὲ τὸ ἔντονο χρῶμα του.

Τὴν Καρολίνα, ὑπερτροφικὸν τύπο μέσα στὸ ἔργο, — ἐλάχιστες στιγμὲς λείπει ἀπὸ τὴ σκηνὴ — ἔζωντάνεψε μὲ τὸ ἐξαιρετικὸ μπριό τῆς, τὴ χάρη καὶ τὴν εὐγένεια τῶν κινήσεών τῆς, ἡ κ. Ἀνδρεάδη. Μιὰ ἀκόμη ἐπιτυχία τῆς ἀπὸ τὶς πιὸ καλὰς στοὺς γυναικεῖους τύπους τοῦ Σόμερσετ Μῶμ, πού τόση προτίμησι τὸν ἔχει δεῖξει ὡς τώρα. Στὸν δυὸ ἄλλους γυναικεῖους τύπους τοῦ ἔργου ἡ κ. Στεφανίδου καὶ ἡ κ. Ξανθάκη ἔπαιξαν μὲ κέφι. Φώναζαν ὅμως ἔξωφρενικὰ καὶ σ' ἓνα τόνο ἐντελῶς ἔξω ἀπὸ τὸν τόνο τῶν ἄλλων ἠθοποιῶν πού μιλοῦσαν μαζί τους. Ὁ κ. Φαρμάκης κι' ὁ κ. Ἀποστολίδης πολὺ καλοὶ κι' ἐξαιρετικὸς ὁ κ. Σταρένιος. Ἡ ἐξέλιξή του εἶναι ἀξιοσημεῖωτη.

Τὸ συμπέρασμα εἶναι πὼς καὶ στὶς δυὸ κατοπινὰς παραστάσεις, ἐγὼ τουλάχιστο, νοστάλγησα τὰ καυμένα «Τὰ λάθη μιᾶς νύχτας» πού τόσο χτυπήθηκαν. Εἶχαν περισσότερη σχέση μὲ τὴ θεατρικὴ τέχνη κι' ἄν, ὅπως εἶπαμε τότε, δινόταν ἡ ἀτμόσφαιρα πιὸ φαντασμαγορικὰ, ἡ παράσταση θᾶταν ἀπ' τὶς καλύτερες τοῦ θεάτρου τῆς κ. Ἀνδρεάδη.